

Arrest

nr. 198 715 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JEENINGA
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT *loco* advocaat R. JEENINGA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 november 2006 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 5 december 2014.

1.2. Op 24 juli 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er op dat moment in Tripoli sprake was

van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

1.3. Omdat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt dat verzoeker meermaals is teruggekeerd naar Libië, werd hij opnieuw gehoord op 15 juni 2017 teneinde hem in de gelegenheid te stellen om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.4. Op 9 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Tripoli, beschikt u over de Libische nationaliteit en bent u moslim. U bent gehuwd met B.(...) F.(...) (CG 06/16839/B; OV 6.007.871) en jullie hebben vier kinderen, onder wie uw dochter K.(...) (CG 14/14918: 7.923.306).

In november 2006 verliet u samen met uw gezin het land en diende u samen met uw echtgenote op 28 november 2006 een eerste asielaanvraag in. U stelde lid te zijn van een verboden oppositiepartij en omwille van uw betrokkenheid bij deze partij het land te hebben moeten verlaten. Op 5 juni 2007 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 augustus 2007 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Op 21 november 2007 dienden u en uw echtgenote een tweede asielaanvraag in, doch op 30 november 2007 nam Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 13quater.

Op 17 november 2008 diende uw echtgenote een derde asielaanvraag in, doch op 8 december 2008 nam DVZ een beslissing 13quater.

Uw dochter diende op 5 augustus 2014 een eerste asielaanvraag in, uw echtgenote diende op diezelfde dag haar vierde aanvraag in. Op 3 november 2014 werd in hun beider hoofde de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 5 december 2014 diende u een derde asielaanvraag in en werd u op 27 juli 2015 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

In kader van deze aanvraag stelde u dat de problematiek zoals door u aangehaald in kader van uw eerdere aanvragen niet meer van toepassing was en verwees u naar de situatie van algemene onveiligheid in uw land en voegde u toe dat mensen in uw regio geviseerd werden op basis van hun identiteitskaart.

Er heeft zich echter in uw hoofde een nieuw element gemanifesteerd. Zo stelde de politie van Zaventem vast dat u op 16 maart 2017 naar het land waarvoor u bescherming kreeg terugkeerde en u daarenboven zelf verklaarde uw paspoort in Libië te hebben afgehaald.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in een schrijven van 5 mei 2017 een onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw beschermingsstatus gevraagd.

U werd op 15 juni 2017 uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS om de geldigheid van uw beschermingsstatus te onderzoeken.

B. Motivering

U werd op 27 juli 2015 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus geniet, heden deze status moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Zoals eerder reeds vermeld, werd u op 27 juli 2015 door het CGVS de hoedanigheid van vluchteling geweigerd daar u enkel verwees naar de algemene situatie in Libië. Gezien het CGVS het aannemelijk achtte dat u van Tripoli afkomstig was, werd u toen het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd destijds geen beroep aangetekend door u.

Uit het administratief dossier en uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u, nadat u in juli 2015 de subsidiaire beschermingsstatus had gekregen, reeds in september/oktober van datzelfde jaar een eerste keer naar uw land van origine bent teruggekeerd. Meer nog, tot en met april 2017 bent u talloze keren op en af gereisd, een eerste keer dus al een tweetal maanden nadat u uw statuut had ontvangen, uw meest recente bezoek vond plaats tussen 16 en 23 april 2017. Dit blijkt, en zoals reeds werd aangestipt, zowel uit uw verklaringen als uit de stempels in uw paspoort (CGVS p.1-5 en kopie paspoort toegevoegd aan administratief dossier). U stelt 'ik wil eerlijk zijn, ik ging heel vaak naar Libië, soms wekelijks'. U reisde met een Libisch paspoort, dat u zonder problemen had bekomen in Tripoli in oktober 2015. U geeft voorts aan dat de enige reden die aan de grondslag van deze bezoeken lag, het gegeven was dat uw vader, die in Tripoli woont, hoogbejaard is, aan Alzheimer lijdt en u hem wilde zien (CGVS p.2, 4).

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 15 juni 2017 gehoord voor het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Immers, u gevraagd waarom u al die keren naar Tripoli bent teruggekeerd, verklaart u expliciet dat u uw hoogbejaarde vader van 97 jaar wilde bezoeken die bovendien aan Alzheimer lijdt. U voegt toe 'hij kan niet eens naar het toilet gaan en niemand zorgt voor hem, behalve ik'. Echter, u gevraagd wie er voor uw vader zorgt wanneer u in België bent én u zich dus niet over hem kunt ontfermen, stelt u dat uw twee zussen inwonen bij uw vader. Eén is ongehuwd, de ander is gescheiden. U gevraagd waarvan ze leven, antwoordt u dat uw vader pensioen krijgt en uw zus die gescheiden is, lerares is (CGVS p.5). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat uw vader wel degelijk de nodige zorgen en opvang krijgt en uw verklaring dat er niemand is die voor hem zorgt en u bijgevolg wel dusdanig vaak naar uw land van origine moet terugkeren, totaal niet valabel is en erop wijst dat er in uw hoofde geen reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid. Uw veelvuldige verwijzingen naar het gegeven dat het in Tripoli niet veilig en de situatie in Libië 'abnormaal' is en u, wanneer u uw vader in Tripoli bezoekt, quasi niet buitenkomt, doet hieraan geen afbreuk (CGVS p.2-3). Immers, moest u de situatie van algemene onveiligheid dusdanig ernstig inschatten is het totaal niet geloofwaardig dat u, en zoals reeds werd opgemerkt, zonder hiervoor een valabele reden te kunnen aanreiken, dusdanig vaak naar uw land van origine zou terugkeren. Uw gedrag is niet in overeenstemming met uw verklaring dat de situatie in Tripoli dusdanig ernstig is dat u niet durfde buiten komen.

Uit uw persoonlijk gedrag, namelijk uw veelvuldige reizen naar Tripoli, kan dan ook worden opgemaakt dat er in uw hoofde geen sprake meer is van een reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4, 55/5/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het materiële motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat uit de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen effectief heeft onderzocht of zijn leven een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Libië. Verzoeker betoogt dat het afreizen naar Libië niet automatisch betekent dat zijn leven niet zou worden bedreigd in geval van een permanente terugkeer naar Libië en hij verwijst in dit verband naar de reisadviezen van de FOD Buitenlandse Zaken en van de Britse regering, alsook naar zijn eigen verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Hij hekelt dat er in de bestreden beslissing totaal niet wordt gemotiveerd rond de actuele situatie in Libië. *A contrario*, uit het feit dat de bescherming van zijn gezinsleden niet werd ingetrokken, blijkt naar mening van verzoeker dat het ook voor hem niet veilig is in Libië.

In een tweede onderdeel laat verzoeker gelden dat hij gedurende zijn korte verblijven in Libië steeds bij zijn zieke vader verbleef en hem verzorgde. Hij verliet de woning enkel om naar de moskee te gaan. In de avond verliet hij het huis nooit, dat was veel te gevaarlijk. Verzoeker werpt op dat zijn korte verblijven aldus niet representatief zijn voor het leven in Libië. Hij licht toe dat hij gedurende het verblijf bij zijn vader geen enkele vrijheid kende en voortdurend in angst leefde. Hij liep wel degelijk gevaar maar het schuldgevoel ten aanzien van zijn ouders in Libië die hij sinds 2006 niet meer gezien heeft, heeft hem ertoe gebracht om ongeoorloofde risico's te nemen.

In een derde onderdeel benadrukt verzoeker dat hij nooit heeft ontkend dat hij zijn vader in Libië gedurende de afgelopen twee jaar heeft bezocht. Hij betwist wel ten stelligste dat hij soms wekelijks naar Libië zou afreizen. Hij verklaarde naar eigen zeggen dat hij soms voor een week naar Libië afreisde. Zijn woorden werden vermoedelijk verkeerd vertaald. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen, waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat hij met 'wekelijks' gedurende een week bedoelde.

In een vierde en laatste onderdeel wijst verzoeker erop dat de subsidiaire bescherming van zijn echtgenote en vier kinderen niet werd ingetrokken. Hij vreest dat de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat hij gedoogd wordt op het grondgebied zonder geldige verblijfstitel, dit omwille van zijn gezinsleven. Verzoeker vermoedt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem immers geen bevel om het grondgebied te verlaten zal afleveren vanwege artikel 8 EVRM. Hij verwijst in dit verband naar het arrest *Jeunesse t. Nederland* (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10), waarin het EHRM uiteenzet hoe de belangenafweging op basis van artikel 8 EVRM er uit moet zien, en past de principes van dit arrest toe op zijn eigen situatie.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: de overlijdensaktes van zijn moeder en zijn vader.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat uit zijn persoonlijk gedrag, namelijk zijn veelvuldige reizen naar Tripoli kan worden opgemaakt dat er in zijn hoofde geen sprake meer is van een reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent,

zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 augustus 2017 (CG nr. 0616839Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015). In artikel 2 van deze wet wordt gesteld dat deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van (onder andere) de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Inzake het ‘persoonlijke gedrag’ dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus tot gevolg heeft, stelt de Memorie van Toelichting: *“Ten tweede, moet het CGVS tevens de subsidiaire beschermingsstatus intrekken wanneer deze status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het nieuwe artikel 55/5/1 van de wet bepaalt eveneens, zoals voor de vluchtelingenstatus, dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken als het gedrag van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, er later op wijst dat hij **ab initio** geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus hem **indertijd** ten onrechte werd toegekend. Artikel 57/6, 7° van de huidige wet voorzagt reeds in die verplichting.”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.26) (eigen onderlijning/vetzetting).

Het voormalig artikel 57/6, 7° waarnaar de Memorie van Toelichting verwijst, bepaalde dat de verweerder bevoegd was: *“om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”.*

Artikel 55/5/1 kan aanzien worden als de omzetting van artikel 19 van voornoemde richtlijn. De Memorie van Toelichting stelt: *“Dit nieuwe artikel, dat een nieuw artikel 55/5/1 in de wet invoegt, omvat alle hypothesen waarin het CGVS de subsidiaire bescherming volgens Richtlijn 2011/95/EU kan of moet*

intrekken" (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.25). Artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn betreft de "Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus" en luidt als volgt:

"1. (...)

2. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen indien hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus was verleend, had moeten worden uitgesloten van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 3.

3. De lidstaten trekken de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

a) hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. (...)" (eigen onderlijning)

Artikel 19, §3, b) wordt omgezet in artikel 55/5/1, §2, 2° maar voegt daaraan toe "of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt".

Artikel 55/5/1, §2, 2° beoogt aldus de samenvoeging van artikel 19, §3, b) van de Kwalificatierichtlijn en (blijkens de Memorie van Toelichting) het artikel 57/6, 7° van de Vreemdelingenwet zoals dit gold tot de wetswijzing ingevolge de voormelde wet van 10 augustus 2015.

Daargelaten de vraag naar de correcte omzetting van artikel 19, §3, b) van de Kwalificatierichtlijn in artikel 55/5/1, §2, 2°, blijkt uit de Memorie van Toelichting inzake artikel 55/5/1, §2, 2° dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het persoonlijk gedrag een *ex tunc* benadering vergt.

De Memorie van Toelichting stelt: "Het nieuwe artikel 55/5/1 van de wet bepaalt eveneens, zoals voor de vluchtelingenstatus, dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken als het gedrag van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, er later op wijst dat hij *ab initio* geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus hem *indertijd* ten onrechte werd toegekend." (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.26) (eigen onderlijning).

De verwijzing naar de vrees die *ab initio* werd gekoesterd en de toekenning van de status "*indertijd*", behelst een beoordeling *ex tunc* wanneer later overwogen wordt om de subsidiaire beschermingsstatus in trekken.

2.5.1. Aan verzoeker werd bij beslissing van 24 juli 2015 de subsidiaire beschermingsstatus c) toegekend omwille van de toenmalige algemene veiligheidssituatie in Tripoli. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overwoog hierbij als volgt: "Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Libië blijkt dat er in Tripoli en Misrata een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van art 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit Tripoli en uw verblijf in Misrata, uw positie en situatie in uw land, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in uw regio van herkomst, de status van subsidiaire bescherming toegekend."

Dat verzoeker tussen september/oktober 2015 en april 2017 meermaals terugkeerde naar Libië om zijn zieke vader te bezoeken kan geenszins aantonen dat in zijn hoofde *ab initio* geen reëel risico op het lijden van ernstige schade "als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" aanwezig was en dat hem aldus indertijd ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Niet verzoekers individuele situatie maar de algemene veiligheidssituatie in zijn land/streek van herkomst heeft er toe geleid dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan *in casu* derhalve niet steunen op artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet teneinde verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

2.5.2. Wel kan de subsidiaire bescherming mogelijks worden opgeheven op basis van artikel 55/5, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In dit artikel, dat een omzetting is van artikel 19, §1 van de richtlijn 2011/95/EU, wordt het volgende bepaald: *“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.”*

Het administratief dossier bevat echter geen informatie omtrent de actuele veiligheidssituatie in Tripoli, Libië. Het is voor de Raad derhalve onmogelijk om te oordelen of *“de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is”*, noch of *“de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen”*. Het ontbreekt de Raad dan ook aan informatie om te oordelen over een eventuele opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 augustus 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS